

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

5. Vtriusque opinionis pondere ab authoritate ad trutinam vocato valdè
eleuatur Thomistica aduersa.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

c. 14. n. 69. Burghesius de continetia Christiana c. 1. i. & 12. Joannes Martinez de Ripalda de ente supernaturali d. 105. Franciscus Amicus de scientia Dei d. 12. sect. 12. d. n. 100. Joann. Præpositus de scientia med. dub. 2. Arriaga disp. 8. de anima sect. 3. subsect. 2. Et t. i. in 1. p. d. 21. de scient. sect. 2. Zuniga de Trinit. q. 34 d. 9. dub. 7. m. n. 8. Hemelman. t. 2. tit. 13. d. 1. c. 4. n. 26. & tit. 14. d. 2. c. 3. num. 7. Vydingus de incarnat. d. 9. dub. 4. n. 2. 1. Perlin. Apolog. Scholastica pro immaculata Virg. concep. disp. 4. c. 1. n. 2. & c. 4. n. 1. Franciscus de Lugo 1. p. lib. 1. d. 32. ante c. 1. & d. 37. de prædestinat. c. 1. d. n. 7.

7. Azor. t. 1. moral. Theolog. lib. 1. c. 2. 1. q. 8. Martinon de Scientia Dei d. 10. sect. 10. Francisc. Alphonsus 2. phys. ficut Augustinus Bernal. de incarnat. d. 18. sect. 3. n. 53. Ludovicus de Ribis de Scient. Dei d. 6. c. 5. Martin Perez ab Vianoa de incarnat. d. 13. sect. 2. Aldrete de incarnat. t. 1. d. 21. sect. 1. Galpar de Ribadeneyra de prædest. d. disp. 3. & de Scientia Dei d. 20. & 21. Christophorus de Vega in Theologia Mariana palestra 2. cert. 3. & 4. Compton Carleton d. 46. suæ Philosophiæ sect. 4. Ildephonsus Peunafiel de posteriori resolut. d. 5. ordine 14. quæst. 1. n. 10. & quæst. vit. d. 9. à sect. 3. Franciscus Annatus celeberrimo, & laudatissimo, nec facis laudando opere toto defensionis scientiæ mediæ contra Tuilium Caluinistam, Auonymum de ordine, Fr. Joann. à S. Thoma, & Authorum cursus Theologici Carmelitani discalceati, Bernaldus Quirós variis locis t. 1. in 1. p. præcipue tract. de Scientia Dei, & tract. de voluntate, & cap. 2. de provident. & tract. de prædestinat. Franciscus Lynceus t. 1. suæ Philosophiæ lib. 10. tract. 4. cap. vit. Galpar Henao de scientia mediæ historice propugnata alios referens plures Mathias Borrell. Valentinus defensionis scientiæ mediæ contra novos eius impugnatores scilicet contra Hieronym. Vives Valentini euciem, qui eam scientiam novissime impugnauerat lib. 1. de Primatui diuinæ libertatis ad sciendum, & discernendum de contingentibus contra scientiam mediæ. Qui omnes, atque ex scholasticis nostris Doctoribus alij, rem metaphysicæ, & rigore scholastico discutientes prædeterminatæ præfinitiones, siue obiectiue conditionatæ respectu conditionatorum contingentium, siue omnino absolutæ respectu contingentium absolutorum (vt reatum, quæ ex iustitio disputabant opportunas fuit) omnino reiecerunt.

8. Idipsum est noster scripturæ sacre interpretibus præfiteri Alphonsus Salmeron t. 4. in Euangelia p. 3. c. 14. §. ad secundam quæstionem, in quo specialiter notandum cum ibi, tum reliquis commentationum suorum libris scholasticas quæstiones, quas ex littera sacri textus excitat ita exacta eruditione, & scholasticis rationibus ab ipso disputari, ac definiti, vt nemini, siue præfectorum, siue recentiorum Theologorum sit secundas. Atque id quidem, & profundo ingenio, & eruditione, atque indefesso tanti viri studio effectum est, & manuscriptorum Jacobi Lainez, Doctorum omnium ætatis suæ facile Principis diuinitus iuppertis: quare in Salmeronio Iacobus etiam Lainez, à quo tantus vir discere ausus nunquam fuit, pro quavis eius sententia citatur. Venerabilis hæreticorum Mailleus Petrus Canisius appendice Carechimi de hominis lapsu, & iustificatione c. 5. Maldonatus in Euangelia in c. 6. Ioannis ad id: *Nisi Pater meus traxerit eum*, d. 67. & in cap. 15. ad id. *Manete in me, & ego in vobis*. Eminentiss. Cardinal. Toleros in c. 10. Lucæ annot. 22. notab. 5. Barradas t. 3. cap. 11. ad id. *Veni Bethsaida*, & Cornelius à Lapide in cap. 38. Ierem. vers. 17. & in epist. 2. ad Timot. c. 2. vers. 19. Loricus in c. 4. sapient. vers. 11. & in c. 11. vers. 18. Iustinian. in c. 3. ad Ephes. vers. 11. Ioan. Mariana, Galpar Sanch. Ioannes Rodolphus de Cordova apud Henao vers. 17. Antonius Fernandez de visionibus veteris Testam. visione 6. c. 3. comment. 1. sect. 1. n. 1. Franciscus de Mendoza t. 3. in lib. 1. Regum. c. 1. n. 26. exposit. litteræ annotat. 1. circa litteram n. 1.

9. Iacobus Pintus de Christo crucifixo lib. 2. tit. 1. loco 1. n. 13. Tiriun in epist. 2. S. Petri Apostolorum Principis c. 1. vers. 13. Contzen in epist. ad Roman. c. 1. vers. 11. q. 74. Gabriel Aluarez t. 2. in Iuliam c. 40. vers. 11. n. 299. & 4. d. 2. 6. Gordonus in cap. 4. Sapient. vers. 11. & in epist. 2. ad Timoth. c. 3. vers. 19. Vincencius Regius in concordia Euang. t. 1. c. 10. Theorica 1. n. 1. Bonarius in c. 16. Eccles. vers. 16. Didacus de Baza tom. 3. commentar. mo-

ral. in Euang. lib. 14. c. 16. §. 35. Ioannes Philippus t. 1. in Oseam c. 2. vers. 13. c. 4. & 11. Viegas, & Cucuara apud Ripaldam de ente supernaturali d. 13. n. 25. Antonius de Elcobar t. 1. problematum moral. lib. 1. n. 5. Soherlogus t. 1. in cant. angelico 4. sect. 1. n. 7. Martinus Delrius in c. 6. Genes. vers. 8. num. 2. 1. & in c. 50. vers. 19. n. 11. Ludovicus à Ponte t. 1. in cant. exhortat. 6. §. 1. Maluzius in vita S. Pauli lib. 2. cap. 6. Ioannes Vvalterius de triplici Cœna Christi Cœna 2. cap. 13. Crombecius de studio perfectionis lib. 1. cap. 4. n. 11. Salsanus t. 2. annalium anno mundi 3543. n. 52. Ioann. Anton. Velasquez in epist. ad Philippens. c. 1. vers. 27. annotat. 5. morali num. 8. Andreas Pincus Ramirez de concept. n. 6. quibus adde Stephanum Dekams, nuperitimum contra Iansenistas scriptorem.

CERTAMEN V.

Viriusque opinionis pondere ab auctoritate ad trutinam vocato va. de e. enatur Thomistica aduersa.

1. EX hæcenus tota hac disputatione à nobis productis conitar primo: prædeterminantes præfinitiones omnino antecedentes ad vsum libertatis nostræ, atque ab eo subinde, quoad sui efficaciam, & intrinsicam cum actu libero præfinito connexionem independentem, à Deo conceptas, vt præfinitæ actus, & arbitrij quoad vius effectiorem libertatis euerfuitas ab scriptura, Patribus & Conciliis, non semel, sed infinitis pene, iterata repulsa repudiari, quin pro eis sit, vel vnum, siue ex scriptura, siue ex Patribus, siue ex Conciliis testimonium firmum, imo nec doctis in hac controuersia adhuc apparens. solitæ ex Priscis fatalis necessitatis assertoribus Philosophis, & Hæreticis Prædestinatoribus, contra quos agentes Patres quæst. 2. à nobis contorta dederunt, atque ex Recentioribus. Vvicleffo, Luthero, & Caluino, & Affectis (contra quos Contantinense, Senonense, & Tridentinum anathemata fulminant) quoad antecedens præfinitionum harum conuenire; licet quoad vitandam ex illo libertatis nostræ euerfite consecutionem Catholico animo laborent, & insudent, vt ab eorum se doctrina diuersos ostendant, Dominicanos recentes. An vero eisdem omnino, quibus illi viis, & solutionibus libertatem arbitrij, & humanarum actionum cum suis præfinitionibus componant, & ipsi, & alij iudices sancto. Nostrum enim tantummodo fuit vtrotumque solutiones coniungere, & singularem conferre, ac nihilominus de Catholicorum Patrum fide bene omnino sentire, altamque eorum hac in re, quam progenij nostri reuirtate fortasse non assequimur, mentem suspicere, nobisque accommodatius explicatam optare, & sperare à doctissimis Patribus explicandam, ni Sedis Apostolicæ oppositi definitione præueniantur.

2. Quoad scholasticos verò Doctores ex scholis Sæctis Academicis, & Religionibus atque aliis scriptoribus innumerum pene Cathalogum possumus rettere, è Dominicanorum familia, & schola eam pro nobis esse, de Academicis contra præfinitiones hæc earum iudicia stetit: præcipue illarum, quas pro se aduersarij allegare solent, vt Louanicensem: quod ipsum de religiosis familiis, ostendimus quæstione sexto, ex S. Thomæ testimonio certamen secundo, & ex eius discipulis Dominicanis cum antiquis, tum recentioribus certamine tertio, à numero tertio, per totum retulimus, & recitauimus, Albeldam, Caieranum, Ferraram, Dezam, Conradum, Vincencium Beluacensem, S. Antonium, Theophilum, Raynerum, Paludanum, Herazum, Capreolum, Holcoth, Franciscum Victoriam, Petrum de Soto, Dominicum Sotum, Viguerium, Ioannem Vincencium Vicarium ordinis General. Hieronymum Mazarelli, alias à Bononia sui ordinis Generales Magistros, Franciscum Romarum, Ioannem de Neapoli sacri Palatij Magistrum, Campanellam, Iulianum Ioubert eius etiam ordinis Vicarium in Gallia Generalem, Antonium Maller, Colmam

Cosmam Marellum fidei quaesitorem, Augustinum Rufum studij Panormitani Regentem, Forell, & Seraphinum, Rualdum, Magistros Yanguas Mondragon, Tiedram Bartholomaeum Ferreiram, Ioannem de las Cuebas, Mancium, Laurentium Gutierrez, Biedma, Gasparem de Corduba, Araujo, Thomam Elisicem, Bartholomaeum Buchnerum, Bartholomaeum Medinam, Scilicet tres supra quadraginta viros, in sua quaque aetate doctissimos, quibus adde Sixtum Senenl. praefat. lib. Biblioth. §. sunt deinde alij; qui, si & numero, & doctrinae meritis cum eiusdem familiae Doctoribus, qui pro eis praefinitionibus steterunt, conferantur, dubium aequo rerum aestimatori non erit quin Dominicana non schola solum thomistica, sed etiam familia pro nobis stare absolute dicenda merito sit. Maxime cum eis Dominicanis, qui praefinitiones praedeterminatas nostrarum actionum liberarum, siue conditionatarum, siue absolutarum absolute admittunt plures neque indoctiores conditionatas, absolutas ex parte actus, praefinitiones tanquam ridiculas, & ineptas rejiciant, ut vidimus Controuers. de Scientia d. 6. quast. 1. pluresque alij non ita illas absolute admittant: ut eas ad actiones prauas siue conditionate, siue absolute futuras, tanquam impias, & blasphemias non exhorreant: Virumque autem doctrina (quam hodie eius Patroni Dominicanam, & Thomisticam esse volunt, & claimant) mordicus debeat defendere.

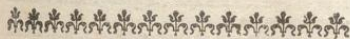
De Religiosis reliquis Franciscana, Augustiniana, Trinitaria, Minima nemo notus scriptor, Doctor celebris est, quem pro se allegare aduersarij possint. De Carmelitana absque ulla distinctione, aut limitatione pro se vniuersim referre Hieronymus Viues verius non est d. 19. dist. 2. §. 2. num. 12. cum calcetum à discaleceato Carmelo diuidere deberet, inueniretque: primum, qui insignibus ex multo tempore Doctoribus floruit, omni tempore totum pro nobis (si nunc Cornejo ex notis literatus excitatus) steterit dediscaleceato Carmelo; cum nuperus sit, paucos pro se scriptores in hac materia insignes proferre poterit: Scilicet duos Theologos discaleceatos Carmelitanos, vnum authorem cuius Philosophici Complutensis, alterum cuius Theologici Salmantini. Nemo etiam ex Benedictino, ac Bernardino ordine notus scriptor, aut Doctor aduersariis consentit, ut vidimus suo loco. Scruiat pro nobis esse ostendimus, & ex clericis minoribus totum Generalem Praepositum Auerfam; quin scriptor ex ipsis alijs Thomisticis recentibus fauet: alioqui Viues totum eorum ordinem pro se ibidem referens, saltem in exemplum aliquem citaret; & tamen citat nullum. Ex ordine S. Hieronymi totum pro se etiam allegat vno Cabrera productio. Denum ut res ad calculos, ut aiunt, redigatur summam coniungendi sunt sententiae nostrae Patroni. Domestici fideliter relati centenarium numerum excedunt: ex Thomistica schola, & Dominicanana non minus quadraginta quatuor: ex S. Benedicti ordine cum suo Praeceptore Anselmo amplius Doctoribus decem: ex S. Bernardi familia duodecim. E Franciscanis Patribus Scholae Scoticae triginta: Ex Schola etiam Franciscana Nominalium octo: ex qua Schola omnes etiam aliorum ordinum, numerari debent: Aduersariis fatentibus, ab Schola hac definitionem causae liberae, qua ipsi tantopere vexantur, inductam fuisse: Ex Augustiniano cetui sexdecim: E Carmelitano Doctoribus calcetati Carmelitani 7. ex Trinitario ordine novem, & octo vno verbo totus: sicuti, & tota Minimorum familia, ex qua Doctores sex notissimos produximus. E Seruitarum Religione duos ex Clericis Minoribus, & Oratorij duos.

Iam ex Academia Professoribus, & Magistris numeris nostrae sententiae adfuentium exacte designari nequit: quia & sola Parisiensis propositio: (in quibus una est, de qua nunc cum aduersariis contendimus notata q. 3. ceter. 1.) addita post 4. librum sententiarum facta ab Schola illa fuit extiterunt. Siquidem exinde nullus Parisiensis Doctor aduersae doctrinae non contra dixit: ideoque annum circiter 1400. similem propositionem cum alijs VVicleffi rursus eadem Academia damnauit, atque iterum illud decretum Concilij Senonensis, quo aduersariis vexantur, eiusdem Academiae suffragio communi editum est, at rursus similes in hac materia propositiones Michaelis Baij, & tandem Cornelij Iansenij Schola

eadem ita enixe infectata proximis annis est, ut earum damnationem à Sede Apostolica obtinuerit. Numeri er. go, si potes Doctores, & Professores Parisienses, quibus 433. annis nostrae sententiae consenserit. Eius vero Academiae scriptores, praeter regulares, numeramus quinque Illustrissimos Recentiores. Ex Moguntina vniuersitate, qui totius nomine Epistolae ad Sedem Apostolicam pro nostra sententia Missae, atque à nobis ex parte recitatae: q. de Academicis cert. num. 4. subscripserunt. Sunt autem Doctores Stephanus VVeberus, Ioann. Bafius, Christianus Agricola, Franciscus Rapedius, Christophorus VVeberus, Albertus de Pareo, Nicolaus Serarius, Ioann. Mullusinus, Petrus VVindus, Ioann. Domielarius, & Leonardus Buranus, scilicet vndeim numero, ut videtur est apud Paulum Leonar. 1. p. respons. sect. 9. ex Heribipolensis Academiae Epistolae praeter Buchnerum Dominicanum, & Gaspar. Leuibach. Franciscanum, iam numeratos in nostri fauorem, subscripserunt Eucharis Sanguis Georgius Schireckhardus, Erasmus Schabbeim, Magnus Schuid, Nicolaus Gobelius, Henricus Haecus, Henricus Sundorpius, Petrus Thyrens, Hoesfensius, Ioan. Pernotus, Thomas Mastenius, scilicet numero etiam vndeim: mittimus Becanum, qui & subscripsit, quia in nostris numeratus iam fuit. Mittimus & Doctores Louuensis Academiae, quia fere omnes in ea citati alijs classibus merabatur: exceptis Ioanne Strienio Episcopo Episcopo Middelburgensi, Lauius Torrentio Episcopo Antuerpiensi, Eademque de causa alios Doctores, qui vel Tridentino, vel sanctae Inquisitionis decretis interfuerit: & forte non omnes in alijs classibus sunt memorati: neque enim in tanta Doctorum summa de paucis eorum, imò nec de pluribus curandum nobis erit nimis. Denique scriptorum, quos in nulla Religione Academicarum, aut Scholarum classe recensimus vique numerum quadragensimum quatuor produximus.

Qui omnes recentiori vixit, eoque amplius Doctores. Numerus quippe externorum Doctorum decem, & octo supra ducentos continet. Domesticonum vero supra centum duos, quibus coniunctis tercentenarius, & viginti numerus expletur: non paucis, ut dixi praetermissis. Videat ergo Viues, quam copiosam aciem quinquaginta quinque proprijs Doctoribus instructam duodecim quae alienis, eisque maiori ex parte suppositis, & falso allegatis (nimirum S. Thom. Alberto Magno, S. Anselmo, Capreolo Contrado, Caierano, Hervao, Ferrar. Dominico Soto, Bartholomaeo Medina Catharino, Sixto Senenl. Deza, & Gonzalez, Albelda, S. Vincentio Ferrer.) ut et dictis manifeste conitat. Eius vero Scholae suae nemini sublati enervis sane acies manebit: maxime cum Camus etiam 2. de locis cap. 4. ad 7. Sonzinas 6. mer. q. 15. ad 1. Iauellus tom. 3. q. de praedest. cap. 5. §. 2. Dico. Nihil de praedeterminatio decreto loquantur, sed solum ex praedestinatione, & praesentia ad eius effectum necessarium illationem esse, quod, & nos, & Catholici omnes fatentur: quia verum id omnino est, & si certitudo, & necessitas illationis consequens sit, & tandem effectus positionem supponens. Reliqui ergo ipsi ex Domestici erant, qui studio partium scripserunt, nec adeo nobiles Doctores, & quos magnam partem legere (ne Doctoribus legere, & quos nobis subtrahant) non curamus. Ex eisque notissimis tempus subtrahant non curamus. Ex eisque notissimis ut Ledelina Nauarrete, Nufiez, Cabezudo, Rida, & VV. du ad consentiam, & quam Deo tribuunt, continguntur conditionatorum cognitionem decreta subiectiue absoluta, & obiectiue conditionata profus inopra, & ridicula appellant, & impugnant: quia nec Scholam Thomisticam hodiernam ad purum sectantur: Martino de Prado, cum argumento euertere ex his praefinitionibus libertatis i. Patro Gaspare de Ribadeneira in publicis Theatris Compluti premeretur, coram Academia tota praefinitiones haec à libera effectus positione dependentes esse, atque ab ea dependenter concipi, habereque à Deo & Cathedra nuper falsus est: quare, quid, cum se in scriptis legimus impugnabat, scripserit curandum iam non est: cum publice palinodiam recantauerit: expugnandi item ex eo numero sunt Driedo, Ricardus, Tapper, Cusferus, Scipio, Zamel vero, & Cabrera, decreta conditionata ex parte actus eodem, ac nuper citati Dominicanis, Thomisticis infectantur, & sique exceptum: & omnino absolutas praefinitiones

præfinitiones circa materiale peccati ex eis plerique asserunt, vt d. 3. referemus, (& iam diximus) in quibus rationes pro vtrouque actum, & prauorum, & bonorum præfinitionibus communes debilitant: sequo proinde, dum eas ad bonos solum actus admittunt, omnino inconsequentes, parique habendos ostendunt. Cum ergo aduersarij ad purum numerari, nec numero, nec bonis doctrinæ qualitatibus comparandi, cum externis adhuc, qui nostris partibus fauent, videantur: atque ex domesticis Doctores, & præcipuos, ex nostris autem pro se nullum; nos autem supra centum ex his numerasse, & eis autem primoribus quatuor supra quadraginta, ex externis reliquis circiter ducentos, constat; fit plane primo nostram sententiam esse sola etiam Scholasticorum authoritate (scripturæ & Patrum suffragiis nunc Missis) aduersæ sententiæ longè antecellere: imò intra Scholæ, & familiæ Dominicanæ sepe præstare debere non parum. Cum autem ex non admodum recentibus Theologis nemo, vt vidimus sit, qui aduersæ sententiæ suffragetur, atque omnes hanc nostram docuerint: constat etiam, quanto iudicio, & eruditione Molina noster in sua concordia Antuerpiæ euilla d. 53. & 1. p. q. 14. art. 13. d. 18. m. 2. vtrouque §. Solent authores, dixit: Verumtamen, cum ex vna parte præfinitiones, quales ab his confinguntur, neque in Scripturis Sacris, aut traditionibus, neque Conciliis, aut Sanctis Patribus fundamentum ullum habeant, quin potius arbitrij libertatem manifeste euertant. Scripturis, & Ecclæ quæ definitionibus respondent, & à paucissimis Scholasticis sint assera, imò sub eo nomine ante triginta annos sint inter Catholicos inaudita: ex alia vero parte, si de præscientia, providentia prædeterminatione, & reprobatione sine cuiusmodi præfinitionibus sincere loquamur, libertas arbitrij cum illis optime coherere non est profecto, cur viri Catholici ad tale consueverint assylum.

QVÆSTIO VII.

An per rationem liceant prædeterminatione præfinitiones?

V multa fuerit Scripturarum Patrum, Scholasticorum (quantum hactenus vidimus) in principio antecedenter de selex conuexo cum actu libero, ad illumque necessitante voluntatem, reiiciendo consensum, atque constantia, fieri profecto nequit, quin eius repulsa rationi ferè de se notissima, aut per se notis proximè iniiciatur. Illam ergo in primis hac quæstione expendemus, & prælus, discussusque subterfugiorum tenebris naturæ sue claritati restituemus: atque aliis eius consecutariis rationes comites dabimus: Nec non ad hominem aduersarios, & ab huius doctrinæ absurdis nouis impetamus.

CERTAMEN I.

Stata, ac per se nota causa libera definitionis, (qua scilicet positis omnibus requisitis ex parte ipsius ad operandum potest operari, vel non operari,) ab authoritate, & ratione contra aduersarios aliquot statuitur.

Pæcipuum contra præfinitiones hæcæ à ratione argumentum efficacissimum, & plurimum, quos expendemus, aliorum fontalis, origo (cuius robur militetis equalibus à controuersia huius inter Dominum Christoph. de Orthege, de Deo Vno. Tom. I.

nicanos, & nostros, atque inter Catholicos, & Lutheranos, Calvinianosque integrum me indice perseuerat) illud est, quod ab explorata, rationeque, & experimentis euidentissima, atque toties ab Ecclesia definita, arbitrij nostri libertate defumitur. Hoc autem argumentum definitioni, & essentia potentia, causæque liberæ in titulo certaminis præfixæ, tanquam proximo, certissimoque principio innititur: scilicet causam liberam esse, qua positis omnibus requisitis ad operandum, potest operari, vel non operari, sine operari oppositum: si scilicet non contradictionis solum, sed contrarietatis etiam libertate causa libera sit. Et flectat quidem ea definitio multis retro sæculis (nimirum à Philosophandi, ac Theologizandi initio) inconcussa, & indubitata, utpote luminis rationis discursibus exercendæ coeua; quousque prædeterminatarum præfinitionum sententia ex ea definitione euertenda lucem nata est. Exinde enim earum siue ex Hæreticis, siue ex Catholicis, nonnulli assertores, proximè contra illas efformandi discursus metu eam in dubium vocare cœperunt; vt deinceps eam suis liberior negandi aditum facerent: exitu tamen adeo infelici, vt illi ipsi, qui de ea addubitando exemplum facere, negareque eam tentarunt, ad tantum rationis lumen non potuerint, percipere: eamque tandem, utpote lumine naturæ notam receperint. Quo illud omnino effectum est, vt solutionum suarum omnium, quibus eis præfinitionibus positis potentiam absolutam arbitrij ad oppositum, siue contrariè, siue contradictrici actui præfinito, ac subinde absolute liberam defendere conantur, insufficiencia ostenderent: quibus, si ad id probabiliter tuendum fiderent, statam causæ liberæ definitionem (scilicet Philosophicam, & Theologicam dignitatem, & principium) minime deplorati ingenui, neque exploratæ amentia homines, proterere haudquaquam tentarent.

2. Primus ergo de eius definitionis bonitate legitime contra se illationis præfugus dubitare cepit Magist. Illustriss. Aluarez 12. de auxil. d. 115. num. 1. & 4. responsum cap. 1. asserens neque apud Aristotelem, Magistrum, vel S. Thom. illam reperiri, sed sed apud Nominales quosdam: quasi in ea, adhuc Schola nominis nullius. Eum postea imitatus fuit, Ledesma de auxil. artic. 10. conclus. 7. §. Primum fundamentum. Nunnus Cabezudo tom. 1. part. 3. quæst. 62. artic. 5. q. sua 2. §. Addunt præterea. Nec miraret postremum hunc Hispanum Doctorem de notissimo, & euidentissimo dogmate, & principio dubitare potuisse. Satis ea prædictorum dubitatione habuit, rancidus, & cariosus ille; & si recens ex Grammatico Caluinianæ Theologiae, vel potius diabolicae Magister Tuissius lib. 2. contra scientiam mediam cap. 3. pag. 265. relatus à nostro Annato 1. defensionis eius scientiæ contra ipsum cap. 6. §. 2. num. 109. vt eam definitionem negaret, negatamque antea assereret à Brauardina, & à Gibieuf Gallo, qui nisi addatur positis omnibus requisitis, ex parte causæ secundæ: illam definitionem non esse admittendam aiunt. Noster vero Annatus melioris, longè quam Tuissius, & eruditionis, & fidei citato loco, vtriusque. Quia in oratione, nihil tale in Brauardina legi restatur, neque in Gibieuf Gallo, qui solum addit communi definitioni libertatis particulas seruat ordine finis: quas & S. Thom. addit. 1. part. quæst. 62. artic. 8. non quidem definitioni libertatis in communi, sed libertatis perfectæ ex parte materiæ non vitiolæ, sed honestæ, qua Beati, qui finis ordinem seruare tentantur, nec desistere possunt, libere nihilominus aliquo moueri, vel non moueri queunt: quod minus in doctrina à Sancto Thoma eo loci tradita Gibieuf aduersus, ad formale propriè & perfectæ libertatis in communi aduocauit, libertatem creaturæ ad peccandum, & inhonestos actus, quæ libertatis in communi membrum alterum est, sua definitione non amplectens.

3. Additamentum autem illud communi libertatis definitioni potius est Magistri Aluarez, & suorum, & Tuissii ipsius, quam Brauardina: qui licet præfinitionum prædeterminatarum VValdenis ætate Domi-

R r r nicaus

TEGA
A. pari
Vla.